

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart veroverft. Dit meeslepende feelgoodverhaal speelt zich af op Borkum.

Cor en Marie hebben de hele zomer eilandhoppend op de Wadden doorgebracht. Als afsluiter hebben ze een retraite geboekt in een spa op Borkum, een Duits Waddeneiland.

Maar in plaats van een lang weekend vol rustgevende massages en ontspannende zeewierpakkingen blijken ze per ongeluk een stilteretraite te hebben geboekt.

Aangezien ze geen andere optie hebben, besluiten de vrouwen er – met frisse tegenzin – toch maar voor te gaan.

Terwijl Cor en Marie hun weekend op spijkermatjes doorbrengen in plaats van in bubbelbaden, doen ze bijzondere inzichten op. Over zichzelf én over elkaar.

Susan Muskee (1993) is auteur, stemacteur en podcasthost.

Van haar hand verschenen meerdere Kobo Originals en bij HarperCollins Holland de feelgoodromans *Nooit meer hetzelfde* en *Wie ik ben zonder jou*, die beide snel na verschijnen al herdrukt konden worden. Haar *Waddenliefde*-serie bestaat uit de boeken *Texel & Vlieland*, *Terschelling & Ameland* en *Schiermonnikoog & Borkum*.

SUSAN MUSKEE

Wadden
liefde

Borkum

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica
Foto auteur: © Medea Huisman
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1545 3
ISBN 978 94 027 7167 1 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Dag één

1

Marie

Soms verbaas ik mezelf met mijn eigen ideeën.

Positief dan, hè? In de zin van: dat ze nóg beter zijn dan ik van mezelf gewend ben. Want ik wil niet opscheppen, maar ik heb gewoon heel vaak heel erg goede ideeën. Mijn gouden collier combineren met die heerlijke paarse jurk, bijvoorbeeld. Of mijn succesrecept voor de lekkerste ravioli inzetten als er onverwachts iemand komt eten. En nu: een zomer lang eilandhoppen langs alle Nederlandse Waddeneilanden afsluiten op het Duitse Waddeneiland Borkum. Niet zomaar afsluiten, maar met een all-inclusive retraite in het beste resort dat daar te vinden is. Perfect, als je het mij vraagt.

Mijn vrouw Cor en ik hebben deze zomer doorgebracht op de Waddeneilanden. Van west naar oost begonnen we op Texel, toen naar Vlieland, Terschelling en Ameland, en tot slot eindigden we op Schiermonnikoog voor de bruiloft van mijn nichtje. Na de trouwerij hadden we alleen nog geen zin om naar huis te gaan. Vooral Cor zou het liefst voor altijd op de eilanden blijven, en ik moet toegeven dat ik me ook wel erg goed kon ontspannen de afgelopen weken. Veel meer dan thuis, waar in elke hoek een nieuw klusje te wachten staat – en ik ben niet zo goed in het doen van klusjes.

In elk geval konden we twee dingen doen: onze vakantie beëindigen, of een zesde vakantiebestemming uitkiezen. Cor en ik

verschillen nog weleens van mening en hebben niet per se altijd dezelfde interesses, maar hierover waren we het al heel snel eens: we wilden allebei dat eilandgevoel nog éven wat langer vasthouden. Dus gooiden we een Google-lijntje uit naar ‘vakantiebestemming eiland’ en scrolden we samen door de zoekresultaten. De vijf Nederlandse Waddeneilanden hadden we natuurlijk al gehad, dus wat was wijsheid? Het vliegtuig pakken naar een zonnigere bestemming? Of juist terug naar een van onze favorieten van deze zomer?

Bijna helemaal onderaan de eerste Google-pagina stuitte we op een website van een luxe all-inclusive retraite op Borkum. Ik had nog nooit van Borkum gehoord, maar aangezien je er gewoon kunt komen met de boot vanaf de Eemshaven, leek dit ons het perfecte zesde Waddeneiland om deze zomer aan te doen. Niet in de laatste plaats omdat er iets bijzonders met dit eiland is: alles is er net een beetje anders. Alleen al het ouderwetse treintje waarmee je van de haven naar het dorpje Borkum wordt gebracht is in één woord enig. Het eiland is kleurrijk en levendig, en aangezien het van oorsprong een kuureiland is, heeft het de perfecte combinatie van prachtige natuur en heerlijke wellness. Het is alsof iemand een eiland speciaal voor mij en Cor heeft gemaakt.

Ik liet de website zien aan Cor – die gelukkig net zo enthousiast was als ik – en een paar clicks later had ik al geboekt.

Vier dagen genieten van sauna’s, massages, spabehandelingen, heerlijk eten en drinken, strandwandelingen, lopen door de natuur en eindeloos dobberen in zwembaden met verschillende temperaturen.

Zoals ik al zei: een topidee.

Ik kijk er enorm naar uit om de boeken uit te lezen die ik de afgelopen weken heb gekocht. Cocktail of smoothie in mijn hand, mijn favoriete zomerhoed op en wegdromen maar. Misschien een beetje over het eiland wandelen of fietsen, maar vooral lekker veel...

'Ruhe.'

De receptioniste van het resort kijkt nogmaals op haar scherm en dan naar Cor en mij. 'U begrijpt wat dat inhoudt?' Ze spreekt Nederlands met een zwaar Duits accent en schakelt af en toe over naar het Engels als ze niet weet hoe ze iets in het Nederlands moet verwoorden. Haar toon is echter in elke taal hetzelfde: verveeld.

Cor knikt en glimlacht kalmpjes naar haar, maar ik heb het gevoel alsof er zo dadelijk een presentator van een of ander verborgen-cameraprogramma verschijnt.

We staan voor de receptie van het resort waar we onze retraite hebben geboekt: een geheel in junglestijl uitgevoerde accommodatie die volgens de recensies bekendstaat om 'een uitstekende spa' en 'extreem comfortabele bedden'. De muren om ons heen zijn opgetrokken uit verticaal geplaatste bamboestokken en overal waar je kijkt, staan groene planten. Het is alsof we de boot naar Bali hebben genomen in plaats van naar Borkum. Een blik op het beeldscherm achter de receptioniste verklaart waarom dat zo voelt: dit hotel heeft ook daadwerkelijk een vestiging op Bali. Op het scherm draait een slideshow met foto's en quotes van ene Alex van Hoogendonk. Hij vertelt dat hij een plek wilde realiseren waar je ultiem tot rust kunt komen. Even weg van de drukte, even 'helemaal in het nu'.

Welcome to paradise, schuift elke paar slides in beeld, vergezeld door tekeningen van het yin-yangsymbool.

We hebben zojuist onze paspoorten overhandigd aan de receptioniste, die ons vlot incheckte en ons twee kamersleutels overhandigde. Nu gebeurt dat op zich vaker; Cor en ik worden geregeld als vriendinnen in plaats van partners gezien. Maar de reden dat we twee kamers toegewezen hebben gekregen, staat nu groot op het computerscherm dat de receptioniste naar ons toe heeft gedraaid.

We hebben geen luxe retraite geboekt.

Dit moet een fout zijn.

Ik graai naar mijn tas, die ik even op mijn koffer had gezet, en haal mijn telefoon eruit. ‘Ja, ik weet wat dat betekent. Dat klopt ook, dat heb ik ook geboekt. *Oase der Ruhe*, stond erbij.’ Met een paar vegen haal ik de boekingsbevestiging naar voren en ik draai mijn telefoon triomfantelijk naar de receptioniste. ‘Kijk maar.’

Het meisje leest de bevestiging, kijkt nog eens op haar scherm en... glimlacht.

O nee.

Ik herken die glimlach.

Het is de typische glimlach van iemand die moet dealen met heel domme mensen, terwijl haar geduld steeds verder richting het nulpunt zakt. Ik heb hem zelf ongeveer tienduizend keer aan willekeurige mensen geschonken in de tijd dat ik als student achter het verkooploket van de lokale bioscoop zat.

‘Mag ik?’ vraagt ze dan, wijzend op mijn telefoon.

Wanneer ik gebaar dat ze haar gang kan gaan, scrollt ze door de bevestiging. Zodra ze heeft gevonden wat ze zocht, trekt ze haar hand terug en kijkt ze afwachtend naar mij.

Ik werp een blik opzij naar Cor, die nog altijd onbewogen naast me staat. Een van de dingen die ik zo ontzettend bewonder aan haar: op momenten waarop ik compleet de pan uit kan panieken, weet zij haar hoofd koel te houden. Niet voor niets houdt ze moeiteloos klassen met dertig leerlingen onder de duim, die haar uit respect ook nog eens allemaal Coole Cor noemen – begonnen als grap, maar inmiddels alom geaccepteerd door iedereen die tegenover haar in de schoolbanken zit. In elk geval heeft niemand mij ooit Mellow Marie genoemd, zoveel is zeker.

Ik draai mijn telefoonscherm weer terug en lees de e-mail voor de derde keer door. Toegegeven: mijn Duits is niet héél goed, maar de woorden ‘*Oase der Ruhe*’ begrijp ik heus nog wel. *Oase van rust*. Precies wat we zochten. En wat ik dus heb geboekt.

Net op het moment dat ik een geërgerde zucht wil slaken en mijn vriendelijke doch strenge het-maakt-me-niet-uit-hoe-je-het-regelt-als-je-het-maar-regelt-preek wil houden, zie ik het.

Oase der Ruhe.

Met daaronder in een lettertype dat kleiner is dan dat van de ingrediëntenlijst op een lippenbalsem: *Im Schweigen.*

Een schelle giechel verlaat mijn mond. ‘Im Sch... Wacht even. Dit meen je niet. Dit is onmogelijk. Dit is... Echt, ik zou zweren dat...’

Met elk woord schiet mijn stem verder de hoogte in. Het is alsof de receptioniste een van de bamboestokken achter haar heeft losgerukt en die nu gebruikt om mijn keel dicht te drukken.

Deze hele retraite was belachelijk duur. En *non-refundable*. Die optie heb ik bewust aangevinkt, want het scheelde tweehonderd euro en ik ging er nou niet bepaald van uit dat er een reden zou zijn om hier ineens niet te zijn, 48 uur na het boeken.

De ironie van de hele situatie en het feit dat ik hier absoluút niet wil zijn als dit een stilteretraite is, zorgt voor een bittere smaak in mijn mond.

Op dat moment schuift een rij bamboestokken achter de receptioniste opzij en komt er een vrouw van een jaar of vijfendertig in een wijd, mintgroen gewaad de lobby in gezweefd. Om haar hals draagt ze een zwart koord met daaraan één enkele rozenkwarts – niet geslepen, zoals ik zou hebben laten doen, maar gewoon ruw. Gaatje erin, koord erdoor en klaar. Ze draagt haar asblonde haar in een lange, pluizige vlecht en drukt haar handpalmen tegen elkaar.

‘Ah, Cor en Marie,’ zegt ze op zalvende toon, alsof dit weekend pas echt kan beginnen nu wij er zijn. Haar stem is net zo zacht als de rest van haar voorkomen. Ze legt haar beide handen op haar borst ter hoogte van haar hart. ‘Welkom. Mijn naam is Lotus. Wat fijn dat jullie op het laatste moment nog aansluiten bij deze bijzondere reis.’

Lotus' gezicht straalt een kalmte uit die ik alleen kan bereiken na het roken van wat opgerolde Hollandse tuinkruiden. Ze is slank en bloedmooi; zelfs haar pluizige vlecht past perfect bij de rest van haar ogenschijnlijk moeiteloos knappe uiterlijk. Zonder dat ik het wil, voel ik een steekje jaloezie: met alle yoga van de wereld zou ik er nog niet uit kunnen zien als zij. Mijn moeder zei vroeger altijd dat ik 'gewoon grof gebouwd' was. Nou, als mijn lijf grof gebouwd is, dan is dat van Lotus met een pincet in elkaar gemikadood.

'Bijzonder is het zeker,' beaamt Cor, die niet in het minst aangedaan lijkt door Lotus' verschijning. 'We waren er namelijk niet helemaal van op de hoogte dat het een stilteretraite is.'

Lotus trekt haar wenkbrauwen op in een bezorgde frons. 'O, nee. Dat moet even een verrassing zijn. Wat is je eerste gevoel, nu je dat weet?'

Afkeer?

Verbijstering?

Blinde paniek?

De drang om nú naar huis te gaan, ook zonder teruggave van die drieduizend euro?

Ik werp een nieuwe blik opzij, naar Cor. Als je zo lang bij elkaar bent als wij, heb je aan een half woord genoeg. Ook nu weet ik zeker dat ik haar niets hoeft uit te leggen. We zullen vriendelijk glimlachen naar Lotus en de receptioniste, zeggen dat het vervelend is dat het zo gelopen is en ons dan pijlsnel uit de voeten maken. Vriendelijk bedankt, op naar huis. Ik boek wel een dagje bij de Thermen.

Ik heb mijn hand al op de telescoopstang van mijn koffer liggen als Cor ineens zegt: 'Ik zie het eigenlijk wel zitten.'

'Je... wat?' Mijn ogen worden groter dan de yin-yangs op het scherm achter de balie. 'Cor! Maar het is... een stilteretraite.' Die laatste woorden sis ik met een paniekerig hoge stem. 'Een stilte-retraite!'

Als reactie knijpt ze geruststellend in mijn onderarm. ‘Toch leuk?’

Ik begin er ineens aan te twijfelen of Cor niet ter plekke een beroerte staat te hebben. Snel laat ik mijn ogen over haar gezicht gaan.

Niets.

Ze ziet eruit zoals ze er altijd uitziet. Haar donkere haar zit ‘gemaakt slordig’ in haar kenmerkende korte *pixie cut* en ze draagt een kaki korte broek en een grijs shirt. Ik kan haar uittekenen in deze kledingcombinatie. Haar zonnebril bungelt aan één pootje in de hals van haar shirt en zelfs haar iets lagere, hese stem klinkt niet anders dan anders.

Tenzij het iets onzichtbaars is, meent ze dit dus echt.

Lotus’ gezicht klaart op en ze vouwt haar handen weer ineen. ‘Wat ben ik blij dat te horen, Cor. Ik weet zeker dat jullie het fantastisch zullen vinden. Het is heel bevrijdend om je onder te dompelen in stilte.’

Ik frons omdat Cor blijkbaar voor ons beiden spreekt. Zij mag dit dan ‘wel zien zitten’, ik hoef mezelf niet te bevrijden door me onder te dompelen in stilte. Ik wil me onderdompelen in een bubbelbad nadat ik een kwartier heb zitten zweten in een Noorse sauna.

Voordat ik echter kan zeggen wat ik ervan vind, schuift de receptioniste onze keycards al over de balie naar ons toe. Ze gebaart naar de rij die zich inmiddels achter ons heeft gevormd. ‘In dat geval: nogmaals van harte welkom. Ik draag jullie bij dezen over aan Lotus. Zij verzorgt de retraite en kan al jullie vragen beantwoorden. *Enjoy your stay.*’

Lotus zweeft om de balie heen en geeft ons zonder te vragen allebei een net iets te lang durende omhelzing. ‘Welkom. Dit gaan drie bijzondere dagen worden voor jullie.’

Ja. Dáár heeft ze waarschijnlijk wel gelijk in.

Ik glimlach zwakjes, maar moet mijn best doen niet in mijn eentje rechtsomkeert te maken.

Ik voel het aan alles. Dit wordt verschrikkelijk.